

Ήλθε η ώρα

Ας κάμουμε μια υπόθεση.

Φέτος δε θα γιορτάσουμε Χριστούγεννα. Ούτε θα κάνουμε διακοπές. Δε γράφει πια στο ημερολόγιο **25 Δεκεμβρίου, η Γέννηση του Χριστού**. Άδεια η γραμμή. Συνηθισμένη μέρα σαν τις άλλες.

Κι αμέσως η απόγνωση, κι η απορία:

Και τι θα γίνει με τα ψώνια, τα στολίδια, τα δέντρα, τα γλυκά;

Τα “ρεβεγιόν”, με τις ξεχωριστές εμφανίσεις και τα χορταστικά πιάτα; Η φαντασία και το χρώμα στο τραπέζι, πώς θα γεμίσουν λίγο από το χρόνο μας;

Έτσι χωρίς “ευχάριστες” ασχολίες θα κυλήσουν οι μέρες; Κι οι καμπάνες, ούτε κι αυτές θ’ ακουστούν;

Μοιάζει πολύ φανταστική η ...κατάργηση των Χριστουγέννων. Έγινε η ζωή μας ένα με αυτά, ώστε να μη μπορούμε να φανταστούμε μια χρονιά χωρίς Χριστούγεννα. Γιατί άραγε; Τι μας ενώνει με το γεγονός; Μήπως τα φώτα, η γιορταστική ατμόσφαιρα, οι διακοπές, οι ευχές;

Ή κάτι πιο βαθύ;

Τι είναι λοιπόν τα Χριστούγεννα; Απάντηση μόνο ο καθένας προσωπικά μπορεί να δώσει.

Έστω κι αν δεν μας απασχόλησε ξανά το ερώτημα, μπορούν να γίνουν για όλους μας σταθμός. Σταθμός στην ερημιά της εποχής. Όαση στην ξηρασία της κοινωνίας μας.

Πώς όμως;

Αφού στολίστηκαν και φέτος οι βιτρίνες. Οι δρόμοι ολόφωτοι πασχίζουν να μας θυμίσουν το αστέρι. Κι εμείς συνεπαρμένοι από τη... λάμψη της γιορτής. Γεμάτοι άγχος από την έγνοια να τα προλάβουμε όλα, πώς θα γιορτάσουμε Χριστούγεννα; Πώς θα υποδεχτούμε το Θείο βρέφος;

Λιτά κι απέριττα. Το μήνυμα και το νόημα δεν είναι αυτό που δώσαμε και ζούμε τόσα χρόνια. Ταπεινώση κι αγάπη πηγάζουν από τη Φάτνη. Πηγή ταπεινώσης κι αγάπης να γίνει κι η καρδιά μας.

Μόνο μ’ αυτές τις αρετές η ειρήνη κι η ευδοκία, που ύμνησαν οι άγγελοι θα βρουν τη θέση τους ανάμεσά μας. Θα συμφωνείτε, σίγουρα, πως τις έχει απόλυτη ανάγκη η ταλαιπωρημένη ανθρωπότητα.

Διότι σκοτάδι και χάος θα δείτε αν κοιτάξετε τριγύρω. Παντού αδικία και μίσος. Οι άνθρωποι νοιάζονται μόνο για τον εαυτό τους. Ωμά βασιλεύει το συμφέρον.

Δε βρίσκεις πουθενά μια αχτίδα, που να φωτίσει αμυδρά, έστω, τη φοβερή τούτη σκοτεινιά. Καθημερινά σκοτωμούς ακούς στις ειδήσεις. Η απειλή του πολέμου και η βία κυκλοφορούν αμέριμνες σ’ όλη τη γη. Αρρώστιες και πείνα θερίζουν.

Και δίκαια μπορεί να σκεφτεί κάποιος: Μα σε ποια εποχή ζούμε; Σε χρόνια παλιά τρέχει πίσω η σκέψη. Ναι! Μοιάζει με μια άλλη εποχή. Τότε που οι άνθρωποι ζούσαν μακριά από το Θεό. Σαν τότε που πρόσμεναν με τόση λαχτάρα ν' ανατείλει το φως.

Ήλθε το Φως. Κι η λαχτάρα γίνηκε χαρά, η προσμονή δοξολογία. Και το μήνυμα της λύτρωσης των ανθρώπων ακούστηκε σ' όλη τη γη.

«Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη...».

Όλα τούτα πριν δυο χιλιάδες τόσα χρόνια. Όμως το Φως, που η Φάτνη από τότε σκορπίζει, δεν μπήκε ακόμα στις καρδιές των ανθρώπων. Οι ισχυροί εξακολουθούν να σφάζουν, οι αδύνατοι να μισούν, οι πλούσιοι να χορταίνουν, οι φτωχοί να πεινούν. Η Κύπρος μοιρασμένη, ματωμένη να προσμένει για 43 χρόνια τη δικαίωση.

Κι αν ακόμα βασιλεύει η κακία και σήμερα, θα έλθει το Φως. Σε λίγες μέρες θα λάμψει και πάλι το αστέρι στη Φάτνη. Οι άγγελοι, συντροφιά με βοσκούς, θα υμνήσουν το Βρέφος ξανά. Της ειρήνης το μήνυμα θ' ακουστεί δυνατά στα ουράνια.

Και στη γη; Πότε άραγε θα σμίξουν τα χέρια; Πότε τα μίση, τα πάθη κι οι έχθρες θα ριχτούν στη φωτιά; Πότε οι πόλεμοι θ' αποτελούν μακρινό παρελθόν; Πότε όλων των ανθρώπων θα λάμψουν τα μάτια, γεμάτα ευτυχία; Πότε το δάκρυ της λύπης θα δώσει τη θέση του σ' αυτό της χαράς;

Μόνο όταν αισθανθούμε, αλλά και πιστέψουμε πως «Όταν συμπληρώθηκε ο καιρός... όταν ο πανανθρώπινος πόθος παραβίασε τον ουρανό... σε μια ήσυχη νύχτα του Δεκέμβρη... στο σταύλο της Βηθλεέμ... άγνωστος από όλους... απαράδεκτος από όλους... γεννήθηκε ο Χριστός. Έγινε υιός του ανθρώπου, για να γίνουμε εμείς υιοί Θεού. Έγινε αδύνατος, για να μας δυναμώσει. Τυλίχθηκε στα σπάργανα, για να μας απαλλάξει από τα δεσμά της αμαρτίας. Έγινε μικρός, για να μας κάνει μεγάλους. Έγινε φτωχός, για να μας κάνει πλούσιους. Ήλθε κλαίοντας στον κόσμο, για να στεγνώσει τα δάκρυά μας. Γεννήθηκε στα ξένα, για να μας οδηγήσει στην ουράνια πατρίδα μας. Πουθενά δεν βρήκε μια θέση σ' όλη τη χώρα, για να έχουμε εμείς θέση στη Βασιλεία των Ουρανών.

Η σάρκωση του Λόγου είναι όπως η εισβολή του άχρονου στο χρόνο, του άυλου στον κόσμο, του Θεού στην ανθρώπινη ιστορία. Στο πρόσωπο του Χριστού πήρε σάρκα ο άσαρκος, πέθανε ο αθάνατος, ανέστη ο Άνθρωπος. Ο Χριστός έγινε άνθρωπος και δόθηκε στους ανθρώπους και έγινε κτήμα τους σε όλη την έκταση και σε όλο το βάθος και σε όλη την πληρότητα, που ήταν δυνατό να φτάσει ο άνθρωπος. Δίνοντας ελπίδα και φως στην απελπισία του.

Φίλοι μου,

Η ελπίδα γλυκοχαράζει στη γη μας. Το φως, που πηγάζει από την ταπεινή σπηλιά της Βηθλεέμ, δε μπορεί, θα φτάσει μέχρις εμάς.

Ένα μόνο πρέπει να γίνει. Ν' ανοίξουμε τις ψυχές μας και μέσα να μπει ο Χριστός που γεννιέται. Τη ζεστή του καρδιά ο καθένας ας του στρώσει για φάτνη. Ας μην τον αφήσουμε, με πόρτες κλειστές, να περιμένει στο κρύο.

Οι καμπάνες χαρμόσυνα θα σημάνουν και φέτος. Και χαρά θα γεμίσουν τα στήθια ξανά. Για το μήνυμα του Θεού της αγάπης. **Πως της λύτρωσης ήλθε η ώρα.**

Καλά Χριστούγεννα και Καλή Χρονιά.

ΔΔ